OP VASTEN BODEM

De rede van den rijkscommissaris

De Rijkscommissaris in de bezette Nederlandsche gebieden heeft Woensdag 12 Maart j.l. een magistrale rede gehouden over de plaats van het Nederlandsche volk in het nieuwe Europa en over de huidige ontwikkeling op politiek, economisch en sociaal gebied.

Deze rede, uitgesproken voor den kring Noord-Holland van het Arbeitsbereich der N.S.D.A.P., richtte zich over de hoofden van de talrijke aanwezigen heen, tot het Nederlandsche volk, in de hoop dat dit zou willen hooren en verstaan.

De kranten hebben de rede in extenso gebracht en er daarna allerlei commentaren aan verbonden. Commentaren, die bewezen, dat men had gehoord en verstaan, maar ook verwrongen, onnoozele en dwaze commentaren. Het is geenszins mijn bedoeling om er nu nog een aan toe te voegen. De belangrijkste mededeelingen wil ik er echter uit naar voren halen, om daaruit gevolgtrekkingen te maken voor ons Volk in het algemeen en de N.S.B. in het bijzonder.

Er zijn nog altijd menschen die denken, dat het niet zoo noodzakelijk is om veel aandacht te schenken aan de woorden van den Rijkscommissaris, daar hij —slechts tijdelijk het bewind voerend in de Nederlanden — meeningen zou verkondigen, die in de toekomst van weinig belang zouden zijn. Zij, die zoo denken, vergissen zich. Zeker, de Rijkscommissaris zelf zegt in zijn rede: „**Wij willen in het geheel niet voor alle tijden als** bezettende mogendheid in dit land blijven."

Maar hij spreekt niet als de tijdelijke bewindvoerder in de Nederlanden, hij is de vertegenwoordiger van den Führer Adolf Hitler en Hitler op zijn beurt is de personificatie van het Groot-Duitsche Rijk. Dit Groot-Duitsche Rijk zal aan het einde van dezen oorlog zijn de onbestreden leidende Mogendheid van Noord-Europa, zoo niet van Europa, zoo niet van Europa + Afrika.

Welke plaats het Nederlandsche volk na dezen oorlog zal innemen, hangt in de eerste plaats af van de gezindheid van Hitler ten aanzien van

ons Volk. Meermalen heb ik reeds gezegd, dat men in Berlijn het beste met ons Volk voorheeft, mits ons Volk zelf zulk een houding mogelijk maakt. Nu heeft de Rijkscommissaris dit nogmaals onder de aandacht van ons Volk gebracht.

Uitgangspunt is „nooit meer een 10de Mei". Of met andere woorden nooit meer een zoodanige situatie, dat het Nederlandsche volk wederom zou komen te staan tegenover het Duitsche volk.

Noodig daarvoor is een innerlijke houding van ons Volk, die berust op dezelfde wereldbeschouwing als die van het Duitsche volk en die doordrongen is van de lotsverbondenheid van alle Germaansche volkeren in een wereld van belagers.

Deze innerlijke houding kan alleen worden gewaarborgd door de N.S.B., die in jarenlangen strijd heeft getoond voor al deze waarden begrip te hebben. Alleen in deze vertrouwde handen kan het gezag worden overgedragen. Zoo niet, dan eischt het Duitsche belang, dat de bezetting blijft.

Het Nederlandsche volk moet nu zelf maar weten wat het wil. Tenslotte heeft het zijn eigen verantwoordelijkheid.

ZIEHIER de kern van het betoog van den Rijkscommissaris ten aanzien van de toekomst van het Nederlandsche volk.

In zijn eigen bewoordingen luidde een en ander als volgt:

„Met ons of tegen ons", dat is het parool en de beslissing, waarvoor iedereen staat. Misschien heeft menig Nederlander nog bezwaren, omdat hij van meening is, dat „met ons" beteekent zich bloot te stellen aan Groot-Duitsch imperialisme. Van Duitsche zijde staat tegenover deze bezorgdheid omtrent Groot-Duitsch imperialisme de bedenking nopens Nederlandsch seperatisme. Wat evenwel moet worden nagestreefd, is de wil en de vastberadenheid om gemeenschappelijk te arbeiden. Het gaat eenvoudig hierom, dat de Germaansche volken, zonder rekening te houden met hun zielental, de voorwaarden voor een volkomen gemeenschapsarbeid vervullen op een wijze, dat Nederlander naast Duitscher en Duitscher naast Nederlander werkt en streeft, opdat door den gemeenschappelijken arbeid de grondslagen voor een gelukkig leven van de komende geslachten worden gevormd. Hiertoe behooren op den grondslag van economische successen in de eerste plaats de cultureele prestaties, voortkomende uit de volksche substantie zoowel van het Nederlandsche alsook van het Duitsche en van elk ander Germaansch volk. Essentieel is dus de overtuiging, dat nog slechts een „met elkander", nooit meer een „tegen elkander", maar ook niet meer een „naast elkander" mogelijk is."

En voorts:

„Onderscheid tusschen vriend en vijand wordt gemaakt naar den maatstaf of wij ons op iemand kunnen verlaten, als wij niet meer als bezettende mogendheid in dit land zijn. Want wij willen in het geheel niet voor alle tijden als bezettende mogendheid in dit land blijven. Wij willen, dat de Nederlanders zelf uit innerlijke overtuiging

en met hun geheele wezen aantreden voor het groote werk van den opbouw van ons Germaansche gemeenschapsgebied en daarmede van een nieuw Europa."

„Daarom luidt de vraag: hoe zullen de menschen afzonderlijk zich hier gedragen, als de Duitsche weermacht en de Duitsche politie niet meer in het land zijn?

Zullen dan de op de menschen afzonderlijk aanstormende confessioneele, maatschappelijke, traditioneele en kapitalistische invloeden ertoe leiden, dat de enkeling vroeg of laat van zijn min of meer eerlijk en vast genomen besluit wordt afgebracht en ten slotte in zijn hang naar de vertrouwde idylle weer in het anglophiele vaarwater verzeild raakt?

Naar deze mogelijkheden beoordeelen wij de menschen hier, en daar er nooit meer een 10e Mei mag komen, is het duidelijk in welke handen wij de vrije politieke verantwoordelijkheid in dit land eenmaal kunnen leggen — n.l. in de handen van diegenen, die door bewuste, onwankelbare vervulling van de taak, die uit het gemeenschappelijke Germaansche lot voortvloeit, dit land en tevens zijn vrijheid voor de toekomst vermogen te beveiligen.

Wij hebben in dit land kameraden gevonden, dat wil zeggen, de gevluchte regeering heeft deze kameraadschap in de gemeenschappelijke gevangenissen samengesmeed. Wij zien, dat deze kameraadschap steeds hechter wordt. De één een goede Nederlander, de ander een goede Duitscher, maar beiden vereenigd in nationaal-socialistischen geest en vastbesloten dit nationaal-socialisme als dragende politieke beweging tot grondbeginsel van de nieuwe ordening te maken."

♦

INDERDAAD, op 10 Mei zijn duizenden N.S.B.-ers tezamen met duizenden Duitschers, door de heeren, die hun Volk in zijn grootsten nood drie dagen later zouden verlaten, in oude forten en afgekeurde gevangenissen gesmeten. Zij dachten zoo de N.S.B. te vernietigen, terwijl in werkelijkheid de hardheid en de saamhoorigheid van nationaal-socialisten werden versterkt op een wijze, die de kroon zette op het werk van negen jaren zwoegens. Zoo straft het kwaad zichzelf.

In den avond van den 9den Mei a.s. zal aan een ieder, die „gezeten" heeft een bronzen gedenkpenning worden uitgereikt, die deze historische samensmeding in gedachtenis zal doen houden.

Zoo weet nu het Nederlandsche volk door de rede van den Rijkscommissaris, waaraan het toe is. „De Telegraaf" kenmerkte dit door het bovenschrift „De teerling is geworpen".

Nu denk ik terug aan die woelige dagen in het voorjaar van 1937, voorafgaande aan de Tweede Kamerverkiezingen. De politieke partijen, tezamen strijdend arm in arm onder den naam E.D.D. (de naam is sindsdien veranderd in Unie) zouden de N.S.B. vernietigen om de toekomst van ons Volk veilig te stellen in de handen van den nieuwen Vader des Vaderlands, den sterken man, den toovenaar van het Plein dr. H. Colijn....

Ik schreef toen: „Zonder de N.S.B. heeft dit Volk geen toekomst meer". Zelden is er zooveel hoon over onze hoofden uitgestort als toen. Niettemin waren er nog bijna tweehonderdduizend mannen en vrouwen boven de 25 jaar, die op den dag der verkiezing lieten zien, dat zij zich niet van de wijs hadden laten brengen, dat zij getrouw waren gebleven aan hun overtuiging: het nationaal-socialisme.

Sindsdien zijn tienduizenden tot de beweging toegetreden. Geleidelijk

maar zeker zwelt de stroom — en ongetelden staan op den drempel. Er zijn er, en waarlijk niet de minst karaktervollen, die zeggen: „Vóór den 10den Mei was ik er niet bij, nu wil ik er niet bijkomen, want ik wensch niet te worden aangezien voor een baantjesgast". Zij hebben ongelijk. Het nationaal-socialisme komt niet tot ieder op hetzelfde oogenblik. De een ziet het in 1931, een ander vijf jaar later, weer een ander 10 jaren later en weer anderen met St. Juttemis als de kalveren op het ijs dansen. Men behoeft zich waarlijk er niet voor te schamen, niet tot de eersten te behooren. Maar waarvoor een ieder zich moet schamen is, te gevoelen en te begrijpen wat het nationaal-socialisme aan idealisme te bieden heeft aan ons Volk — juist nu in zijn grootsten nood — en dan na te laten mede te helpen aan de verwezenlijking, omdat „men" zou kunnen denken, dat hij niet handelt uit zuivere motieven.

Zeker, ik ben er mij van bewust, dat nu de rijen van de N.S.B. grooter worden gemaakt, ook door toetreding van hen, die uit eigenbelang komen, die „het" zien aankomen. Maar dit is een reden te meer voor de idealisten om onmiddellijk mede te helpen.

Volksgenooten! Er is maar één voor ons Volk goede toekomstmogelijkheid en die is een nationaal-socialistische. Dit nationaal-socialisme van ons moet zoo zuiver, zoo hoog, zoo idealistisch mogelijk gehouden worden, wil het zegenrijk kunnen arbeiden voor ons Volk. Het gaat niet om het welzijn van bevoorrechte klassen, het gaat om het welzijn van het Volk in het geheel en van de verdrukten in het bijzonder.

Op den 15den Mei vonden wij dat Volk verlaten door zijn Regeerders, die het tot op den laatsten dag hadden bedrogen. Zonder grond, zonder weermacht, zonder Regeering, bezet gebied. Uit dien put moet het gehaald worden en opgestuwd naar een betere toekomst. Het is moeilijk en zwaar. Wij oude strijders weten er alles van. Maar het kan. De rede van den Rijkscommissaris plaatst ons op vasten bodem. Laten wij gezamenlijk op dien bodem voortmarcheeren. Het gaat om het zijn of niet zijn van ons Volk en ieder, die zich afzijdig houdt, bezondigt zich aan zijn Volk.

MUSSERT

UTRECHT, 19 Maart 1941.

OVERDRUK UIT VOLK EN VADERLAND VAN VRIJDAG 21 MAART 1941